N:o 54.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 Maj 1880
— — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens underdåniga skrifvelse, i anledning af Kongl. Maj:ts nådiga proposition med förslag till förordning, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs, samt till förordning om förändrad lydelse af 16 § i Förordningen den 16 Juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

(Lag-Utskottets utlåtande N:o 44).

S. A. K.

I nådig proposition af den 8 sistlidne Mars har Eders Kongl. Maj:t enligt 87 § Regeringsformen till Riksdagens antagande framlagt förslag till

1) Förordning, innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs; och

2) Förordning om förändrad lydelse af 16 § i Förordningen den 16 Juni 1875 angående inteckning i fast egendom.

Vid behandling af denna nådiga proposition har Riksdagen, som ansett, att nya förhållanden kräfva nya former och icke kunna, utan men

i fråga om användbarheten, intvingas i de gamla, i hufvudsak godkänt Eders Kongl. Maj:ts förslag. Detta har det företräde framför det vid förra Riksdagen framlagda, af enskilda motionärer nu upptagna förslag att icke såsom det senare utgöra en fristående lagstiftning i hithörande frågor, utan såsom en supplementarlag ansluta sig till de angående lagfart, inteckning, utmätning och konkurs i allmänhet gällande stadganden och synes Riksdagen jemväl hafva fördelen af enkelhet och lättad praktisk användbarhet.

I ett vigtigt afseende har Riksdagen dock ansett sig böra afvika från Eders Kongl. Maj:ts proposition. Det är redan vid lagförslagets föredragning inför Eders Kongl. Maj:t inom Statsrådet erinradt: att äfven de som strängast påyrkat blifvande jernvägsanläggares skyldighet att fullständigt styrka sin åtkomst till den jord, de önskade för jernvägen använda, dock medgifvit, att tillfälle borde beredas redan bestående jernvägsbolag att få sina jernvägar lagfarna utan hinder deraf, att de icke fullgjort de för vinnande af lagfart i allmänhet stadgade vilkor; att vid jernvägars anläggande i allmänhet tillräcklig uppmärksamhet ej egnats åt vigten af att kunna framvisa fullständig åtkomst till den för jernvägen upplåtna mark, utan att man nöjt sig än med en på kommunalstämma träffad öfverenskommelse, att mark till jernvägen skulle inom kommunen kostnadsfritt upplåtas, än med en dylik utfästelse af jordegare i sammanhang med teckning af aktier i jernvägsföretaget, och att, der köp skett, köpebref i laga ordning icke alltid utfärdats; att, sedan de fastigheter, från hvilka upplåtelserna skett, i många fall ombytt egare, det för jernvägsegaren numera blefve svårt, ofta omöjligt, att bevisa sin eganderätt; samt att, då lagförslaget icke för dessa jernvägar medgifvit något undantag från de vanliga lagfartsvilkoren, det för jernvägsegaren knappast återstode annan utväg än att söka genom expropriation förvärfva oomtvistlig rätt till den mark, han redan egde, och hvartill ingen kunde antagas vilja göra honom rätten stridig.

Med erkännande af dessa anmärkningars rigtighet har Riksdagen, beträffande jernvägsaktiebolag, hvars bana blifvit öppnad för allmän trafik förr än den nya författningen skulle träda i kraft, funnit att, der bolaget till Rätten ingifver de handlingar, som enligt 4 § 1 mom. i Riksdagens förslag i allmänhet skola, då lagfart å jernväg första gången sökes, till lagfartsdomstolen ingifvas, Rätten må utan hinder deraf, att fullständiga fångeshandlingar å den till jernvägen hörande mark icke blifvit af bolaget företedda, ändock bevilja lagfarten — sålunda utan att härvid skulle

erfordras, såsom enligt 4 § 2 mom. vid lagfart första gången å annan jernväg, att sökanden styrker, att med afseende å den mark, för hvilken fullständiga åtkomsthandlingar saknas, underrätten i den ort, der marken ligger, utfärdat expropriationsstämning och att borgen för expropriationssumman blifvit ställd.

Det förefinnes, enligt Riksdagens tanke, uti nu ifrågavarande afseende en stor skilnad mellan redan fullbordade och blifvande jernvägar. De förra hafva vid åtgärderna för anläggningen icke haft förordningen och dess stadganden att ställa sig till efterrättelse, och, enligt hvad kändt är, hafva de former, hvarunder redan anlagda jernvägar förvärfvat sin mark, icke alltid eller oftast varit de mest betryggande. I allmänhet kan väl antagas, att liqvid för den använda marken egt rum; men om någon gång mark blifvit tagen till jernvägsområdet utan egarens bifall, qvarstår för honom i allt fall, enligt Riksdagens åsigt obestridlig rätt att påkalla löseskillingens bestämmande efter de grunder, som expropriationsförfattningarne innehålla. Han bör nemligen icke komma i sämre ställning än den, som i de fall, då expropriationsförrättning företagits i öfverensstämmelse med gällande föreskrifter, blifvit afhänd sin jord eller fått löseskillingen till visst belopp utsatt utan att hafva i målet varit stämd, och enligt 21 och 24 §§ i förordningen angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof den 14 April 1866 är denne jordegare berättigad att vid uteblifven betalning för jorden få frågan om dess afstående och vilkoren derför underkastad ny pröfning. Sjelfva marken kan i förevarande fall jordegaren visserligen icke återvinna till följd af stadgandet i 2 § af förslaget, hvilket stadgandes befogenhet synes Riksdagen rätteligen grundad derpå, att samma mark enligt den meddelade tillåtelsen till expropriation och vederbörande embetsmyndighets fastställelse å den öfver jernvägen upprättade karta måste anses ovilkorligen vara för jernvägen behöflig; men om allenast den mot jorden svarande löseskilling utbekommes, lärer jordegarens rätt väl vara behörigen tillgodosedd, och rättigheten till ett slikt utbekommande anser Riksdagen kunna, oberoende af ej mindre den lagfart, som af jernvägens egare må hafva under tiden vunnits, än af de inteckningar, som i jernvägen beviljats, göras gällande emot en hvar, som af denna jords inrymmande i jernvägsområdet vill hemta gagn. Har jordegaren deremot frivilligt öfverlåtit marken till jernvägen, men försummat att vid markens afträdande skaffa sig ersättning eller särskild säkerhet derför, torde, oegentligheten vara mindre, om han bibehålles vid allenast vanlig fordringsrätt, för hvilken ytterligare

trygghet kan genom inteckning i jernvägen beredas, än om jernvägsbolaget skulle sättas i nödvändighet att för erhållande af lagfart, der ersättning för marken till exempel af ny jordegare yrkades, antingen betala ersättning för marken andra gången eller betala ersättning för mark, som till anläggningen en gång blifvit skänkt.

I sammanhang härmed har Riksdagen ansett föreskriften i Eders Kongl. Maj:ts förslag derom, att, om jernvägsaktiebolag icke inom ett år efter det förordningen trädt i kraft fullgjorde hvad bolaget för lagfarts erhållande ålåge, bolaget skulle kunna på yrkande försättas i konkurstillstånd, böra, såsom enligt Riksdagens tanke alldeles för strängt och äfven i öfrigt olämpligt, utbytas mot bestämmelse om bolagets tillhållande härtill vid vite, hvilket vite Riksdagen satt till minst 500 kronor.

I öfrigt har Eders Kongl. Maj:ts förslag gifvit anledning till endast några få detaljanmärkningar.

I paragrafens andra stycke har Riksdagen gifvit en annan redaktion i syfte att utmärka, det de lokomotiv, vagnar, inventarier och förråd, hvilka skola anses såsom tillhörigheter till den fasta egendomen, skola vara icke blott af jernvägsegaren för jernvägens drift anskaffade och under hans värjo eller använda för trafik å annan i förbindelse med jernvägen stående bana, utan äfven *jernvägsegaren* tillhöriga.

Uti 4 § 1 mom. 2 och 3 punkterna har Riksdagen meddelat något afvikande och fullständigare bestämmelser om hvad som erfordras för vinnande af lagfart å jernväg första gången, än hvad uti Eders Kongl. Maj:ts proposition finnes upptaget.

Uti 17 och 19 §§ af Eders Kongl. Maj:ts förslag stadgas, att vid förordnande af förvaltare för jernväg statens jernvägsstyrelses förslag skall inhemtas. Riksdagen har funnit denna bestämmelse, mot hvilken äfven anmärkning skett inom Statsrådet, icke vara för ändamålets vinnande behöflig.

Rubriken »Öfvergångsstadganden angående särskild inteckningsrätt för hittills upptagna jernvägslån» har, då derunder af Riksdagen upptagits äfven vissa föreskrifter om lagfart, utbytts mot allenast uttrycket »Öfvergångsstadganden», hvarjemte de olika momenten utbytts mot §§ och föreskrift tillagts om kungörelse, då gjord inteckningsansökan för obligationer förklaras hvilande eller då på grund af sådan ansökan inteckning fastställes.

Eders Kongl. Maj:t har föreslagit, att förordningen skulle träda i kraft från och med den 1 Juli 1880; men i anseende till den redan långt framskridna tiden på året och då Eders Kongl. Maj:ts förslag icke kun-

nat oförändradt af Riksdagen antagas samt i följd häraf författningsförslaget ytterligare skall underkastas granskning inom Högsta Domstolen, har Riksdagen ansett tiden för förordningens trädande i kraft böra bestämmas till den 1 Januari 1881, enär det torde vara af vigt, att de redan bestående jernvägsaktiebolagen må erhålla fullt tillräckligt rådrum att bereda sig på att inom rätt tid kunna begagna sig af de i öfvergångsstadgandena meddelade bestämmelser.

För öfrigt hafva uti 1, 2, 9 och 14 §§ några obetydliga redaktionsjemkningar vidtagits.

Då 16 § i förordningen den 16 Juni 1875 angående inteckning i fast egendom i hit hörande delar endast innehåller, att jernväg eller annan dermed jemförlig anläggning, hvartill marken till större eller mindre del blifvit förvärfvad enligt gällande författningar om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof, ej må med inteckning *enligt denna lag* belastas, har Riksdagen ansett någon ändring i nämnda § icke erfordras.

På grund af det nu anförda har Riksdagen, som funnit sig icke kunna bifalla Eders Kongl. Maj:ts nådiga proposition i oförändradt skick, för sin del beslutat en

Förordning,

innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs af den lydelse Bil. A. till denna underdåniga skrifvelse utvisar; hvilket Riksdagen härigenom får hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anmäla.

Skulle hvad Riksdagen sålunda beslutat vinna Eders Kongl. Maj:ts godkännande, torde åtskilliga ändringar i gällande expeditionstaxa, äfvensom beträffande auktionsprovision för exekutivt försåld fastighet blifva erforderliga, hvarföre Riksdagen, för sådan händelse, får hos Eders Kongl. Maj:t i underdånighet anhålla, det täcktes Eders Kongl. Maj:t *ej mindre* vidtaga ändring i gällande författningar rörande expeditionslösen i syfte, att dels skälig lösen blifver stadgad för de transsumt af lagfartsprotokoll och utdrag af fastighetsbok, hvilka från de speciella jernvägsdomstolarne skola afsändas till domstolarne i de orter, der de särskilda till jernvägen använda jordområdena äro belägna, dels ock någon nedsättning sker i lösen för de inteckningsbevis, som tecknas å jernvägsobligationer, *än ock* låta någon jemkning vidtagas i gällande bestämmelser rörande provision för auktion å exekutivt försåld fastighet, med afseende å dessa bestämmelsers tillämpning i fråga om exekutiv auktion å jernväg.

Riksdagen framhärdar o. s. v.

Stockholm den 13 Maj 1880.

Bil. A.

Förordning,

innefattande särskilda föreskrifter angående lagfart, inteckning och utmätning af jernväg, så ock i fråga om förvaltning af jernväg under konkurs.

Jemte de angående lagfart, inteckning, utmätning och konkurs enligt lag i allmänhet gällande stadganden, så vidt de ej strida mot hvad här nedan förordnas, skola, beträffande jernväg, följande föreskrifter lända till efterrättelse.

Allmänna stadganden.

1 §.

Med jernväg förstås i denna förordning sådan enskild jernväg, för hvars anläggning Konungen medgifvit rätt till förvärfvande af erforderlig mark enligt gällande författningar om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof, och hvilken, i följd af Konungens vid jernvägens anläggning eller eljest meddelade beslut, är att såsom särskild jernväg anse.

Jernvägen i hela sin sträckning med dertill hörande mark samt verkstäder och andra byggnader anses såsom en enda sammanhörande fast egendom. Jernvägsegarens för jernvägens drift anskaffade, under hans värjo varande eller för trafik å annan i förbindelse med jernvägen stående bana använda lokomotiv, vagnar, inventarier och förråd anses såsom tillhörigheter till den fasta egendomen.

2 §.

Ej må utan Konungens tillstånd jernväg delas eller något af den mark, som efter hvad i 1 § sägs, till jernväg hör, derifrån afsöndras.

Ej heller må den, som förmenar sig hafva egande-, pant- eller nyttjanderätt till någon del af den mark, som till jernväg hör, göra

sådan rätt gällande annorlunda än såsom anspråk på lösen eller ersättning enligt Förordningen den 14 April 1866 angående jords eller lägenhets afstående för allmänt behof.

Om lagfart.

3 §.

Ärenden angående lagfart af jernväg upptagas och pröfvas af Stockholms Rådstufvurätt, då jernvägen till större delen af sin sträckning ligger inom domsagor under Svea Hofrätt, af Rådstufvurätten i Jönköping, då jernvägen till större delen ligger inom domsagor under Göta Hofrätt, och af Rådstufvurätten i Christianstad, då jernvägen till större delen ligger inom domsagor under Hofrätten öfver Skåne och Blekinge.

Hafva, sedan jernväg blifvit vid någon af förenämnda Rådstufvurätter lagfaren, förändrade förhållanden inträdt, lyder jernvägen ändock fortfarande under den Rådstufvurätt, der lagfarten skedde.

4 §.

1 mom. När lagfart å jernväg första gången sökes, ingifve sökanden till lagfartsdomstolen:

1. sådant af Konungen meddeladt beslut angående jernvägen, hvarom i 1 § förmäles,

2. karta öfver jernvägens område till alla dess delar, jemte intyg af Styrelsen för allmänna väg- och vattenbyggnader, att det område, som å kartan utmärkes såsom hörande till jernvägen, blifvit i öfverensstämmelse med det eller de Konungens beslut, hvarom ofvan förmäles, till jernvägen utlagdt, samt

3. särskilda af vederbörligen förordnad landtmätare med ledning af nämnda karta samt tillgängliga skifteskartor eller vid sammanträde med vederbörande jordegare, der sådant nödigt finnes, å marken utrönta förhållanden upprättade specialkartor med beskrifningar, utvisande, från hvilka hemman, lägenheter eller tomter den till jernvägen använda mark är tagen och inom hvilka underrätters domsområde den är belägen.

Fullgör ej sökanden hvad sålunda föreskrifvet är, varde ansökningen genast afslagen.

2 mom. Gitter ej sökanden förete fullständiga fångeshandlingar å all den till jernvägen hörande mark, men styrker han, att med afseende å den mark, för hvilken sådana handlingar saknas, underrätten i den ort, der marken ligger, utfärdat sådan stämning, som i 2 § af Förordningen den 14 April 1866 sägs, och att borgen blifvit enligt 24 § af samma Förordning ställd, då må den omständigheten, att sökanden ej företett fullständiga fångeshandlingar, ej vidare utgöra hinder för lagfartens beviljande.

3 mom. Sedan lagfart å jernväg blifvit beviljad, åligge det rätten, som beviljat lagfarten, att genom transsumt af protokollet sådant genast tillkännagifva för en hvar underrätt, inom hvilkens domsområde någon till jernvägen hörande mark är belägen, och varde i dessa underrätters lagfartsprotokoll samt lagfarts- och lagfartsböcker anteckning derom gjord. Efter det sådan anteckning skett, må ansökning om lagfart å den mark, som anteckningen afser, ej vidare vid domstol i orten upptagas.

5 §.

Lagfart skall på en gång meddelas å hela jernvägen; dock att, om för utvidgning eller omläggning af jernväg, å hvilken lagfart redan är beviljad, mark utöfver det ursprungliga jernvägsområdet förvärfvas, lagfart derå skall ske, med iakttagande i tillämpliga delar af hvad ofvan är sagdt, och anses sedan den mark vara med jernvägen förenad.

6 §.

Hvad i 2 och 3 §§ af Förordningen den 16 Juni 1875 är stadgadt angående skyldighet att inom viss tid söka lagfart å fång till fast egendom, ege ej tillämpning i fråga om lagfart å jernväg. Sedan lagfart å jernväg i dess helhet blifvit beviljad, upphöre ock den af nämnda paragrafer eljest följande skyldighet att inom viss tid vid domstol i orten söka lagfart å den till jernvägens anläggning förvärfvade och dertill använda mark.

I den händelse, som i 12 § af nyssnämnda förordning omförmäles, vare, i fråga om mark som blifvit till jernväg använd, vid jernvägens lagfartsdomstol gjord ansökan om lagfart å hela jernvägen utan verkan emot den, som vid domstol i orten sökt lagfart å den ifrågavarande marken.

7 §.

Afträdes i den ordning, som om jords eller lägenhets afstående för allmänt behof är stadgad, någon del af den mark, som till jernväg hör, eller har eljest med Konungens tillstånd någon mark blifvit från jernväg afsöndrad, då skall, sedan lagfart å den afsöndrade marken blifvit beviljad, rätten, som beviljat lagfarten, genom utdrag af protokollet sådant genast tillkännagifva för den Rådstufvurätt under hvilken den jernväg lyder, dit marken förut hört. Denne rätt göre anteckning derom i lagfartsprotokollet och fastighetsboken, och anses sedan marken vara från jernvägen skild.

Om inteckning.

8 §.

Ärenden angående inteckning i jernväg upptagas och pröfvas af den Rådstufvurätt, som, på sätt i 3 § sägs, är behörig att handlägga ärenden angående lagfart å jernvägen.

9 §.

Har, innan sådan anteckning skett, som i 4 § 3 mom. sägs, inteckning vid underrätten i orten beviljats i mark, som till jernvägen hör, då skall, till säkerhet för den rätt till ersättning, som enligt 2 § tillkommer inteckningshafvare, inteckningen gälla i jernvägen med förmånsrätt från den dag, inteckningen söktes; dock att om företräde till betalning för ogulden köpeskilling gäller hvad i 11 kap. 2 § Jordabalken sägs. Är, då sagda anteckning sker, ansökan om inteckning i den mark, som anteckningen angår, på pröfning beroende, fortfare samme rätt dermed, och gälle om inteckningen, der den beviljas, hvad ofvan sagdt är.

Inteckning, hvarom i denna paragraf sägs, skall på sätt i allmänhet stadgadt är, förnyas vid den rätt, som inteckningen beviljat.

10 §.

Vid ansökan om inteckning i jernväg skall jernvägens egare, sjelf eller genom laga ombud, till rätten ingifva i hufvudskrift den förbindelse, hvarå fordran grundas, eller, der inteckning sökes till säkerhet

för lån, som upptages mot tryckta eller graverade obligationer, de till lånet hörande obligationerna. Äro alla obligationerna eller flera af dem af lika lydelse eller skilja de sig endast i afseende å littera eller nummer, skall allenast en obligation af hvarje slag i protokollet fullständigt afskrifvas, men antalet obligationer af hvarje slag i protokollet noggrant angifvas; dock skola äfven i detta fall samtliga obligationerna förses med sådant bevis, som i 17 § af Förordningen den 16 Juni 1875 angående inteckning i fast egendom, föreskrifves.

11 §.

Jernväg må endast i sin helhet intecknas.

Ej må flera jernvägar intecknas för samma fordran, med mindre dervid bestämmes, för huru stor del af fordringen hvarje jernväg häftar; ej heller må från intecknad jernväg någon mark afsöndras, der ej visas, att den afsöndrade delen är från inteckning fri.

12 §.

Har, på sätt i 5 § sägs, mark blifvit med jernväg förenad, häfte den mark, lika med jernvägen i öfrigt, för inteckning som i jernvägen är fastställd.

13 §.

Inteckning, som till säkerhet för tryckta eller graverade obligationer blifvit fastställd i jernväg, gälle fortfarande utan förnyelse, ändå att den fordran, hvarför inteckningen meddelats, ej blifvit så bevakad, som i 1 § af Förordningen den 4 Mars 1862 om tioårig preskription och om årsstämning sägs.

14 §.

Söker jernvägs egare, att inteckning, som blifvit i jernvägen fastställd till säkerhet för lån upptaget mot tryckta eller graverade obligationer, må dödas, och kan han ej förete alla obligationerna, men visar, att de felande obligationerna, när inteckningen meddelades, voro af den lydelse, att vid den tid, då inteckningens dödande begäres, all betalningsrätt för dem förfallit, må den omständigheten, att han ej företett alla obligationerna, ej utgöra hinder för inteckningens dödande.

Om utmätning.

15 §.

Utmätningsman i den ort, der jernvägens egare bör inför domstol svara i tvistemål, som angå gäld i allmänhet, vare behörig att verkställa utmätning af jernväg.

16 §.

Jernväg må ej delvis utmätas. Ej heller må någon sådan jernvägens tillhörighet, som i 1 § omförmäles, särskildt utmätas. Utmätes jernvägen, skola ock dess berörda tillhörigheter i mät tagas.

17 §.

Utmätes jernväg, som begagnas för allmän trafik, skall, efter derom enligt 85 § Utsökningslagen erhållen anmälan, äfvensom i det fall att öfverexekutor omedelbart förordnat om jernvägens försäljning, öfverexekutor, ehvad borgenär gör yrkande, som i 80 och 81 §§ samma lag omförmäles, eller icke, genast förordna en eller, der så nödigt anses, flere erfarne och sakkunnige män, att i egenskap af sådane sysslomän, som i nyssnämnda §§ afses, jernvägen omhändertaga och förvalta samt om trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest finnes lämpligt, besörja, intilldess jernvägen blifvit i laglig ordning såld eller utmätningen eljest afslutats.

Kostnad, som för trafikens uppehållande enligt hvad nu är sagdt åtgår och ej af inflytande inkomster betäckes, gäldes såsom i 164 § Utsökningslagen sägs.

18 §.

Auktion å utmätt jernväg skall förrättas af öfverexekutor samt hållas å den ort, der han har sitt säte; och gånge dervid jernvägen med allt hvad enligt 1 § dertill hör i ett utrop.

Om förvaltning under konkurs.

19 §.

Varder jernväg, som begagnas för allmän trafik, till konkurs afträdd, skall rätten eller domaren genast förordna en eller, der så nödigt anses,

flere erfarne och sakkunnige män, att såsom förvaltare taga jernvägen om händer och intilldess å inställelsedagen i konkursen sysslomän blifvit valde, besörja trafikens uppehållande i det omfång, som förut varit vanligt eller eljest pröfvas lämpligt och med borgenärernes fördel mest förenligt.

Förvaltare må af konkursdomaren entledigas, om skäl dertill äro, och annan förvaltare i ofvan stadgad ordning tillsättas.

Förvaltningen åligger att afgifva redovisning till konkursboets sysslomän. Vilja borgenärerne eller gäldenären den redovisning klandra, göre det genom stämning inom natt och år, sedan redovisningen afgafs.

Beloppet af den förvaltare tillkommande godtgörelse bestämmes, der stridighet derom uppstår, af konkursdomaren enligt de grunder, som för motsvarande eller jemförlig befattning vid statens jernvägar tillämpas.

Kostnad, som åtgår till jernvägens drift och förvaltning, skall utgå af jernvägens afkastning och köpeskilling i öfverensstämmelse med 67 § Konkurslagen.

20 §.

Den tillåtelse, att i visst fall före inställelsedagen sälja till konkursbo hörande fast egendom, som följer af stadgandena i 13 och 47 §§ Konkurslagen, gälle ej i fråga om jernväg, som blifvit till konkurs afträdd.

Anses försäljning af jernvägen ej kunna utan förlust för borgenärerne ske så skyndsamt, som i Konkurslagen för fast egendoms afyttrande i allmänhet är bestämdt, och vill borgenär förty yrka uppskof med försäljningen, göre det skriftligen senast å inställelsedagen i konkursen, och varde yrkandet då af ordföranden föredraget för borgenärerne. Med pröfningen af sådant yrkande skall anstå till det i 71 § Konkurslagen omförmälda förhör inför rättens ombudsman; tarfvas ej sådant förhör, utsätte ordföranden och kungöre å inställelsedagen för parterne viss tid och ort att inför ombudsmannen sammankomma för att beslut i anledning af uppskofsyrkandet fatta, och varde emellertid åtgärderna för jernvägens försäljning inställda. Å den dag, då uppskofsyrkandet sålunda pröfvas bör, skola borgenärerne besluta, om och på huru lång tid uppskof med jernvägens försäljning skall ega rum, hvilken tid dock ej må sättas längre, än fem år från beslutets dag, äfvensom, der så anses nödigt, bestämma de vilkor, hvarpå jernvägen må äfven före den beslutade uppskofstidens förlopp af boets sysslomän afyttras. Vid omröstning härom gälle såsom beslut den mening, hvarom, bland närvarande borgenärer, de sig förena,

hvilkas fordringar sammanräknade utgöra största beloppet, så framt desse borgenärer derjemte utgöra minst en fjerdedel af de röstande. Kan beslut på sådant sätt ej åstadkommas, vare frågan förfallen. Efter den genom borgenärernes beslut bestämda tidens utgång må vidare uppskof med jernvägens försäljning ej ega rum.

21 §.

Har uppskof med jernvägs försäljning blifvit beslutet, på sätt i 20 § sägs, och varder, i brist på medel eller af annan orsak, jernvägens eller dess tillhörigheters behöriga underhåll åsidosatt eller trafiken ej vederbörligen vidmakthållen, må, på talan af statens jernvägsstyrelse, som i nämnda hänseenden eger utöfva tillsyn öfver jernvägens förvaltning, konkursdomaren förordna, att jernvägen, utan hinder af uppskofsbeslutet, skall säljas, på sätt i 51 § Konkurslagen är stadgadt.

22 §.

Den behållna inkomst, som jernvägen, efter afdrag för underhålls-, förvaltnings- och annan kostnad, under konkursen årligen gifver, skall efter de grunder, som för utdelning i konkurs äro i allmänhet stadgade, årligen utdelas.

Öfvergångsstadganden.

23 §.

Söker jernvägsaktiebolag lagfart å bolaget tillhörig jernväg, som är öppnad för allmän trafik innan denna förordning trädt i kraft, varde, der bolaget fullgjort hvad i 4 § 1 mom. föreskrifves, lagfart å jernvägen beviljad utan hinder deraf, att fullständiga fångeshandlingar å den till jernvägen hörande mark icke blifvit af bolaget företedda.

Kungörelse om lagfarten skall genom rättens försorg ofördröjligen i allmänna tidningarne tre gånger införas.

24 §.

Har någon hos jernvägsaktiebolag fordran, som tillkommit förr än denna förordning trädt i kraft, må inteckning i bolagets jernväg derför

sökas, ändå att gäldenären det ej medgifvit och fastän lagfart å jernvägen ej sökts. Sådan inteckningsansökan må dock ej upptagas, der den göres senare än sex månader efter det denna förordning trädt i kraft.

Finner rätten efter bolagets hörande fordran vara sådan, att inteckning må beviljas, men har lagfart å jernvägen ännu ej meddelats, hvile inteckningsansökningen i afbidan på lagfarten. Varder, sedan lagfart beviljats, inteckningsansökningen fullföljd inom den tid, som föreskrifves i 10 § af Förordningen den 16 Juni 1875 angående inteckning i fast egendom, må den omständigheten, att, sedan denna förordning trädt i kraft, jernvägen till annan egare öfverlåtits eller blifvit utmätt eller gäldenären kommit i konkurstillstånd, ej utgöra hinder för inteckningens fastställande, och gälle den med förmånsrätt framför de fordringar, som tillkommit efter det denna förordning trädt i kraft, ändå att inteckning för dem vore sökt tidigare, än inteckningsansökningen för den äldre fordringen gjordes.

Hafva flere borgenärer för fordringar, som tillkommit, innan denna förordning trädt i kraft, derefter sökt inteckning i jernvägen å olika tider inom ofvan stadgade tid af sex månader, hafve sig emellan lika rätt på grund af inteckningen, dock utan rubbning i det inbördes förhållande emellan fordringsegarne, som till följd af gjorda aftal eller förbehåll eljest lagligen må ega rum.

25 §.

Inteckning till säkerhet för lån, upptaget af jernvägsaktiebolag mot tryckta eller graverade obligationer, skall anses vara sökt, då innehafvare af en af obligationerna enligt 24 § söker inteckning för sin fordran. Fullföljes hvilande inteckningsansökan af innehafvare utaf en obligation, gälle sådant för hela det lån, hvartill obligationen hör. I dessa fall vare en hvar bland obligationsinnehafvarne berättigad att, när han derom sig anmäler, få sin obligation försedd med rättens bevis om inteckningsansökningen, så ock om inteckningen, der den beviljas.

Har ansökan om inteckning till säkerhet för lån, upptaget emot tryckta eller graverade obligationer, förklarats hvilande, låte rätten kungörelse derom ofördröjligen införas i allmänna tidningarne tre gånger. Lag samma vare, då inteckning till säkerhet för sådant lån blifvit fastställd.

26 §.

Söker ej jernvägsaktiebolag lagfart å sin jernväg inom ett år från det denna förordning trädt i kraft, eller fullgör bolaget ej dervid hvad

enligt 23 § för lagfartens vinnande bolaget åligger, ege rätten, på framställning af fordringsegare, som sökt inteckning och fått inteckningsansökningen förklarad hvilande på sätt i 24 § sägs, att genom vite, minst fem hundra kronor, tillhålla bolagets styrelse att fullgöra hvad på den beror för lagfarts vinnande.

27 §.

Med jernvägsaktiebolag förstås i dessa öfvergångsstadganden sådant aktiebolag, som bildats i ändamål att anlägga eller eljest förvärfva och trafikera jernväg, och hvars bolagsordning Konungen fastställt.

Denna förordning skall träda i kraft den 1 Januari 1881.

STOCKHOLM, CENTRAL-TRYCKERIET, 1880.